

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/61/2015
Identifikačné číslo spisu:	7910217655
Dátum vydania rozhodnutia:	19.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7910217655.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: L. D., nD., Q. XXX/X, O. V., právne zastúpeného: JUDr. Dušanom Klimom, advokátom, Sládkovičova ul. 16/61, Žiar nad Hronom, proti odporcovi: S. L. P., nar. XX. D., X. XXX/X, T., právne zastúpeného: JUDr. Slávkou Kováčovou, advokátkou, Štúrova 20, Košice, o zaplatenie 5.521,49 eur s príslušenstvom, na dovolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 27. marca 2015, č. k. 4Cob 152/2014-299, takto

rozhodol:

Dovolanie navrhovateľa sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Trebišov rozsudkom z 24. júna 2014, č. k. 14Cb 1/2011-270 návrh zamietol. Výslovil, že o trovách konania rozhodne samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že odporca bol jediným konateľom obchodnej spoločnosti VV-KOV, s.r.o. Sečovce. Táto obchodná spoločnosť bola právoplatnými rozsudkami Okresného súdu Trebišov zaviazaná zaplatiť navrhovateľovi sumu 5.188,74 eur s príslušenstvom, avšak túto sumu navrhovateľovi neuhradila. Odporca ako konateľ obchodnej spoločnosti VV-KOV, s.r.o. Sečovce bol vyzvaný Obchodným registrom vedeným Okresným súdom Košice I splniť si povinnosť vyplývajúcu zo zákona a zosúladiť zápis obchodnej spoločnosti VV-KOV, s.r.o. so zákonom. Túto výzvu neuposlúchol, na základe čoho došlo k výmazu obchodnej spoločnosti VV-KOV, s.r.o. z obchodného registra a následne došlo aj k zastaveniu exekučného konania, v ktorom navrhovateľ vymáhal od tejto obchodnej spoločnosti svoju predmetnú pohľadávku. Odporca takto vo vzťahu k obchodnému registru musel konať s vedomím, že obchodná spoločnosť má záväzky voči navrhovateľovi, pretože tieto záväzky uznal a prisľúbil ich uhradiť v predĺženej lehote. Navrhovateľ predmetnú pohľadávku uplatňuje od odporcu ako jediného konateľa obchodnej spoločnosti VV-KOV, s.r.o. Sečovce titulom náhrady škody, ktorá vznikla navrhovateľovi úmyselným nesplnením povinnosti zo strany odporcu, ktorý nesplnil výzvu Okresného súdu Košice I z 8. júla 2008, ktorá bola odporcovi doručená 27. júla 2008. Odporca sa v konaní bránil tým, že tvrdenia navrhovateľa sa nezakladajú na pravde. Potvrdil, že ako konateľ spoločnosti VV-KOV, s.r.o. Sečovce uznal pohľadávku navrhovateľa, ktorá v skutočnosti existovala, avšak k zrušeniu obchodnej spoločnosti VV-KOV, s.r.o. došlo z

dôvodov, ktoré sú uvedené v rozhodnutí Okresného súdu Košice I, pretože nedošlo k navýšeniu základného imania spoločnosti, lebo s tým nesúhlasil druhý spoločník obchodnej spoločnosti VV-KOV, s.r.o. Teda zo strany odporcu nešlo o vedomé konanie smerujúce k nesplneniu povinnosti tak, ako to uvádza navrhovateľ v tomto konaní.

Z výpisu z Obchodného registra vedeného Okresným súdom Košice I súd prvého stupňa zistil, že spoločnosť VV-KOV, s.r.o., Hrnčiarska 734/1, Sečovce, IČO: 31 705 448 mala jediného konateľa - odporcu a spoločníkmi spoločnosti boli odporca a ďalší spoločník L. T., bU. Výška základného imania spoločnosti bola 100.000,00 Sk a spoločnosť bola vymazaná na základe uznesenia Okresného súdu Košice I, č. k. 28Cbr 60/2008-22 z 22. decembra 2008 z dôvodu rozhodnutia súdu o zrušení obchodnej spoločnosti bez likvidácie podľa § 68 ods. 3 písm. c) a ods. 6 Obchodného zákonníka. Ďalej súd prvého stupňa zistil, že navrhovateľ a odporca dohodli nový termín splatnosti faktúry z 24. júla 2001 na sumu 197.208,40 Sk na nový dátum splatnosti 24. august 2001. Súd prvého stupňa ďalej zistil zo spisu Okresného súdu Trebišov sp. zn. 10Cb 12/03, že rozsudkom sp. zn. 10Cb 12/2003 z 13. februára 2004 bola obchodná spoločnosť VV-KOV, s.r.o. Sečovce zaviazaná zaplatiť navrhovateľovi sumu 156.316,00 Sk a trovy konania 7.815,00 Sk. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 7. mája 2004. Zo spisu Okresného súdu Trebišov sp. zn. 10Cb 31/04 súd prvého stupňa zistil, že rozsudkom sp. zn. 10Cb 31/2004 z 10. septembra 2004 bola obchodná spoločnosť VV-KOV, s.r.o. zaviazaná zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania 11,2 % ročne zo 197.208,40 Sk od 27. novembra 2001 do 23. novembra 2002 a zo sumy 147.208,40 Sk od 24. novembra 2002 do zaplatenia. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 29. januára 2005. Z exekučného spisu č. 15Er 139/2005 vedeného na Okresnom súde Trebišov súd prvého stupňa zistil, že uznesením zo 4. novembra 2009 súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil.

Z výpovede odporcu súd prvého stupňa zistil, že uznal predmetnú pohľadávku navrhovateľa ako konateľ obchodnej spoločnosti VV-KOV, s.r.o., časť tejto sumy bola uhradená. Uviedol, že neporušil žiadne povinnosti konateľa obchodnej spoločnosti, aktívne komunikoval s navrhovateľom a obchodnému registru predložil účtovné závierky a zápisnice z valného zhromaždenia z 30. júna 2006, 30. júna 2007 a 31. mája 2008. Registrovému súdu nevedel predložiť doplnenie podpisov druhého spoločníka spoločnosti - L. T., pretože druhý spoločník nechcel zvyšovať základné imanie spoločnosti a chcel byť vymazaný zo spoločnosti a chcel, aby mu bol vyplatený jeho obchodný podiel. Súd prvého stupňa z exekučného spisu zistil, že súdny exekútor JUDr. Ing. Miroslav Paller komunikoval s odporcom a vyzýval ho na úhradu pohľadávky dňa 11. decembra 2006. Odporca sľúbil, že pohľadávku navrhovateľa obchodná spoločnosť uhradí.

Súd prvého stupňa ďalej zistil zo správy Okresného súdu Košice I, že ako registrový súd vyzval obchodnú spoločnosť VV-KOV, s.r.o. dňa 25. októbra 2006 na zosúladenie spoločenskej zmluvy s platnými ustanoveniami Obchodného zákonníka. Nakoľko spoločnosť tejto výzve nevyhovela, registrový súd dal podnet na zrušenie obchodnej spoločnosti. Následne Okresný súd Košice I uznesením č. k. 28Cbr 60/2008-22 z 22. decembra 2008 rozhodol o zrušení obchodnej spoločnosti VV-KOV, s.r.o. bez likvidácie z toho dôvodu, že spoločnosť nezaložila do zbierky listín účtovné závierky zo rokov 2001 až 2007 a neuviedla do súladu s ust. § 14 Obchodného zákonníka svoju spoločenskú zmluvu. Rozhodnutie o zrušení spoločnosti nadobudlo právoplatnosť 30. januára 2009. Ďalej súd prvého stupňa zistil z písomného vyjadrenia druhého spoločníka obchodnej spoločnosti - L., že bol odporcom telefonicky vyzývaný k úprave spoločenskej zmluvy ohľadom základného imania v období rokov 2002 až 2004, avšak vzhľadom k tomu, že jeho aktivity v tejto obchodnej spoločnosti sa skončili pred rokom 2000, nemal o ďalšie trvanie v obchodnej spoločnosti VV-KOV, s.r.o. záujem a ponúkol svoj obchodný podiel v tejto obchodnej spoločnosti odporcovi na odkúpenie, načo odporca nereagoval.

Z prednesu právneho zástupcu navrhovateľa súd zistil, že odporca ako fyzická osoba ale aj ako konateľ najskôr prisľúbil úhradu tejto pohľadávky, následne peniaze, ktoré patrili obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. požičal R. Y., ktorý peniaze nikdy nevrátil. V rámci exekučného konania stále sľuboval úhrady, avšak k žiadnym úhradám nedošlo. Súdu predložil korešpondenciu odporcu a súdneho exekútora. Uviedol, že odporca ako konateľ spoločnosti porušil svoje povinnosti, keď na výzvu súdu nepredložil

požadované listiny. V rozhodnutí súdu je presne uvedené, aká výzva bola kedy doručovaná spoločnosti a kedy alebo či odstránil dôvody, pre ktoré sa začalo konanie o zrušenie spoločnosti. Z rozhodnutia vyplýva, že výzva bola odporcovi doručená a na danú výzvu nereagoval a dôvod, pre ktorý sa začalo konanie o zrušenie spoločnosti, neodstránil.

Súd prvého stupňa v tejto veci rozhodol skorším rozsudkom č. k. 14Cb 1/2011-126 z 9. februára 2012, pričom súd rozhodol tak, že zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 5.521,49 eur, pozostávajúcu zo sumy 5.188,74 eur titulom istiny, sumy 259,41 eur titulom súdnych trov a sumy 73,34 eur titulom trov exekúcie a úroky z omeškania vo výške 11,2% ročne zo sumy 6.546,11 eur od 27. novembra 2001 do 23. novembra 2002 a zo sumy 4.886,41 eur od 24. novembra 2002 do zaplatenia a 9 % ročne zo sumy 73,34 eur od 7. februára 2010 do zaplatenia a na náhradu trov konania a v prevyšujúcej časti návrh zamietol. V zákonom stanovenej lehote podal odporca proti predmetnému rozhodnutiu odvolanie. Uznesením č. k. 4Cob 116/2012-205 z 10. januára 2013 Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Súd prvého stupňa následne doplnil dokazovanie a zo správy Správy katastra Trebišov zistil, že odporca je evidovaný v registri vlastníkov v katastrálnom území Sečovce na LV č. XXXX., kde nehnuteľnosti tam evidované nadobudol do vlastníctva na základe kúpnej zmluvy z r. 1984. Z vyjadrenia druhého spoločníka pána T. z 10. októbra 2013 súd zistil, že vzhľadom na to, že s odporcom nie je v kontakte od r. 2002 a ani ho neinformoval o hospodárení spoločnosti, nemôže sa po tomto dátume vyjadriť k jeho konaniu v uvedenej spoločnosti. Nemá žiadne indície, že by odporca konal v rozpore s dobrými mravmi pri hospodárení spoločnosti. Z vyjadrenia súdneho exekútora JUDr. Ing. Pallera súd prvého stupňa zistil, že exekučné konanie sa začalo podaním návrhu na vykonanie exekúcie 28. februára 2005. Dňa 9. augusta 2005 vydal súdny exekútor výzvu na poskytnutie súčinnosti v zmysle §54 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorú sa snažil doručiť spoločníkovi do ČR. Povinný prevzal výzvu až 16. januára 2006. Dňa 10. októbra 2005 bol vykonaný súpis o bezvýslednosti exekúcie, lebo sa nenašiel majetok. Exekútor popísal priebeh zisťovania majetku s výsledkom: nepodarilo sa zistiť žiaden postihnuteľný majetok u povinného - VV-KOV, s.r.o.

Ďalej súd prvého stupňa zistil, že obchodná spoločnosť VV-KOV s.r.o. viedla súdne konanie na súde v Českej republike a v konaní uzatvorila dohodu o narovnaní z 22. februára 2007.

Súd prvého stupňa následne vec právne posúdil podľa ust. § 261 ods. 3, § 373, § 378, § 379, 135 ods. 1, 2, § 135a ods. 1, 2, 3, 5 Obchodného zákonníka a dospel k záveru, že odporca ako konateľ obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. nezodpovedá za škodu, ktorú si voči nemu uplatňuje navrhovateľ ako veriteľ obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. v tomto súdnom konaní.

Súd prvého stupňa uviedol, že predpokladom uplatnenia nároku veriteľa na náhradu škody voči konateľovi - obchodnej spoločnosti je existencia pohľadávky veriteľa, ktorá smeruje voči spoločnosti, ktorej je konateľ štatutárnym orgánom a nemožnosť jej uplatnenia z majetku spoločnosti. Nárok na náhradu škody je kvantitatívne obmedzený do výšky pohľadávky s príslušenstvom veriteľa voči spoločnosti. Konateľ sa môže zbaviť zodpovednosti na náhradu škody, ak preukáže, že pri výkone svojej pôsobnosti postupoval s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že konal v záujme spoločnosti. Podľa § 135 Obchodného zákonníka odporca ako konateľ bol povinný podať návrh na zápis spoločnosti do obchodného registra podľa § 112 Obchodného zákonníka a zabezpečiť zápis zmien zapísaných skutočností a predložiť registrovému súdu listiny, ktoré sa ukladajú do zbierky listín. Odporca ako konateľ porušil tieto svoje povinnosti keď nepredložil registrovému súdu tieto listiny a to účtovné závierky za roky 2001 - 2007 a preto Okresný súd Košice I ako registrový súd začal konanie o zrušení spoločnosti svojím uznesením z 1. apríla 2008. Touto nečinnosťou odporcu a porušením týchto jeho povinností bolo začaté konanie o zrušenie obchodnej spoločnosti a následne došlo k zrušeniu obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o.

Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že podľa záverov odvolacieho súdu v skoršom zrušujúcom uznesení, ktorým je súd prvého stupňa viazaný, nemožno za škodu považovať zrušenie obchodnej spoločnosti. To, že obchodná spoločnosť VV-KOV s.r.o. bola zrušená bez likvidácie znamená, že nemala majetok z

ktorého by mohla byť uspokojená predmetná pohľadávka navrhovateľa priznaná právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami súdov. Ak nastala táto situácia, že obchodná spoločnosť nemala dostatok majetku na uspokojenie splatných a vykonateľných pohľadávok svojich veriteľov, vrátane navrhovateľa, neznamena to, že všetky tieto pohľadávky veriteľov je povinný uhradiť odporca ako konateľ spoločnosti. Táto povinnosť odporcovi vznikne len vtedy, ak sa preukáže, že nemajetnosť obchodnej spoločnosti spôsobil porušením svojich povinností konateľ a to povinnosti uvedených v § 135a ods. 1, 2, 3 a § 135 Obchodného zákonníka.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že odporca ako konateľ obchodnej spoločnosti porušil svoje povinnosti, ak neuložil do zbierky listín účtovne závierky za roky 2005, 2006, 2007, avšak toto porušenie bolo v príčinnej súvislosti so začatím konania o zrušení obchodnej spoločnosti, nebolo však v príčinnej súvislosti so vznikom nemajetnosti obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. a so vznikom škody navrhovateľa voči odporcovi ako konateľovi obchodnej spoločnosti.

Ďalej súd prvého stupňa zisťoval, či nemajetnosť obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. pred jej zrušením spôsobil odporca ako jej konateľ porušením svojich povinností konateľa. Z vyjadrenia druhého spoločníka obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. L. T. vyplynulo, že L. T. bol odporcom telefonicky vyzvaný k úprave spoločenskej zmluvy ohľadne základného imania spoločnosti v období rokov 2002 - 2004, avšak L. T. uviedol, že svoje aktivity v obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. skončil pred rokom 2000 a nemal o ďalšie pôsobenie v tejto obchodnej spoločnosti záujem a ponúkol na odkúpenie svoj obchodný podiel v tejto obchodnej spoločnosti odporcovi, avšak odporca na túto jeho ponuku nereagoval. Preto sa tento druhý spoločník nevedel vyjadriť k tomu čo viedlo k zrušeniu obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o.

K ďalšiemu tvrdeniu navrhovateľa o tom, že odporca porušil svoje povinnosti konateľa, ak poskytol osobe jemu blízkej sumu 197.208,40 Sk z majetku obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. a to svojmu svatovi pánovi R. Y., súd prvého stupňa uviedol, že takéto poskytnutie finančných prostriedkov nemožno považovať za konanie odporcu bez odbornej spôsobilosti alebo za nehospodárne konanie za účelom získania majetku pre seba alebo blízku osobu, pretože z prehlásenia z 13. novembra 2001 vyplynulo, že túto peňažnú sumu požičal odporca tretej osobe a mala byť vrátená touto treťou osobou R. Y. priamo navrhovateľovi, o čom bol navrhovateľ informovaný a vyplynulo to aj z textu prehlásenia, keď navrhovateľ potvrdzuje, že súhlasí s touto pôžičkou obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. pre R. Y.. Z toho vyplynulo, že odporca poskytol peňažné prostriedky R. Y. nie so zámerom ich ponechať R. Y., pretože R. Y. mal tieto peniaze vrátiť priamo navrhovateľovi. V konaní bolo preukázané, že tieto poskytnuté peňažné prostriedky R. Y. vo výške 197.208,40 Sk neboli spoločnosti VV-KOV s.r.o. vrátené vôbec.

K ďalšiemu tvrdeniu navrhovateľa o tom, že obchodná spoločnosť VV-KOV s.r.o., ktorá viedla súdny spor na súdoch v Českej republike z výťažku, z ktorého mohol byť uspokojený navrhovateľ, avšak sa tak nestalo v dôsledku uzatvorenia dohody o narovnaní, súd prvého stupňa uviedol, že v konaní bolo preukázané to, že obchodná spoločnosť VV-KOV s.r.o. viedla aktívnym spôsobom súdne konanie, ktoré vzhľadom na viacnásobnosť tohto súdneho konania, ktoré prebiehalo od roku 1997 do roku 2007 viedlo obchodnú spoločnosť VV-KOV s.r.o. k ukončeniu tohto dlhotrvajúceho súdneho sporu dohodou o navrhovaní z 13. marca 2007 v dôsledku dôkaznej situácie na obidvoch sporových stranách a preto toto nemožno považovať za konanie odporcu v rozpore s ust. § 135a a § 135 Obchodného zákonníka.

Súd prvého stupňa preto dospel k záveru, že odporca nenesie zodpovednosť za škodu ako konateľ obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. voči navrhovateľovi ako veriteľovi tejto obchodnej spoločnosti, pretože neporušil svoje povinnosti konateľa tak, aby toto porušenie povinností malo za následok vznik škody u navrhovateľa. Súd prvého stupňa preto návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

Súd prvého stupňa vyslovil vo výroku napadnutého rozsudku, že o trovách konania podľa § 151 ods. 3 O. s. p. rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej z toho dôvodu, že ide o zložitý prípad ohľadom trov konania.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 27. marca 2015 č. k. 4Cob 152/2014-299 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že navrhovateľ odvolanie odôvodnil odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. písm. a/ O. s. p., a to že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p. konkrétne § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Odvolací tento odvolací dôvod nepovažoval za dôvodný, pretože súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku sa dostatočne vysporiadal s tým, ako odporca ako konateľ obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. konal vo všetkých prípadoch, na ktoré poukazoval navrhovateľ v podanom návrhu aj v priebehu tohto konania, tento svoj záver dostatočne odôvodnil na desiatich stranách odôvodnenia rozsudku a pri svojom rozhodovaní sa podľa § 226 O. s. p. dôsledne riadil pokynmi, ktoré mu boli dané odvolacím súdom - Krajským súdom v Košiciach v zrušujúcom uznesení č. k. 4Cob 16/2012- 205 z 10. januára 2013, ktorým zrušil skorší rozsudok Okresného súdu Trebišov vydaný v tejto veci 9. februára 2012 pod č. k. 14Cb 1/2011-126.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodné tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že odporca nekonal s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, ak poskytol z majetku obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. Sečovce ako jej konateľ peňažnú pôžičku pre tretiu osobu - R. Y. vo výške 197.208,40 Sk. Odvolací súd zistil z listinného dôkazu - z prehlásenia z 13. novembra 2001 spísaného medzi navrhovateľom a odporcom, že navrhovateľ v tomto prehlásení prehlasuje v druhom odseku následne: „Ja, L. D. týmto aj súčasne potvrdzujem, že túto sumu t.j. 197.208,40 Sk Ing. L. P. požičal pre R. Y., bytom R. XX, okr. R.. Tento pán sa mi telefonicky ozval, z tohto čo uviedol vlastne potvrdil, že peniaze mu boli fyzicky S.. L. P. zapožičané a súčasne mi pán Y. prehlásil, že ako sa bude vracat' z Nemecka tieto peniaze mi osobne donesie, čím vlastne splatí dlh za S.. L. P. v plnej výške v zmysle fakturácie."

Podľa odvolacieho súdu z tohto textu jednoznačne vyplývalo, že navrhovateľ súhlasil s pôžičkou, ktorú odporca poskytol R. Y. a nič voči tejto pôžičke odporcovi ako konateľovi dlžníka obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. nenamietol, dokonca súhlasil s tým, že R. Y. svoj dlh z tejto pôžičky voči obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. splatí tak, že peňažné prostriedky v požičanej výške 197.208,40 Sk uhradí pre navrhovateľa, čím splatí dlh za obchodnú spoločnosť VV-KOV s.r.o. za fakturáciu z 24. júla 2001 na sumu 197.208,40 Sk.

Odvolací súd mal z tohto prehlásenia za preukázané, tak ako to uviedol aj súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, že žalovaný nekonal pri poskytovaní tejto pôžičky bez vedomia navrhovateľa. Konal s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že poskytnutá pôžička pre R. Y. bude vrátená obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. Sečovce, resp. bude vrátená priamo navrhovateľovi ako veriteľovi obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. Navrhovateľ nepreukázal v tomto konaní, že aj sám vyvíjal činnosť smerujúcu k úhrade sumy 197.208,40 Sk od R. Y., ak sám navrhovateľ v tomto prehlásení z 13. novembra 2001 prehlásil, že R. Y. mu telefonicky prisľúbil, že mu predmetnú sumu 197.208,40 Sk osobne donesie.

K ďalšiemu tvrdeniu navrhovateľa v odvolaní, že odporca znížil majetok obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. o ďalších 30.000,00 Sk tým, že uzatvoril v súdnom konaní vedenom na súdoch v Českej republike dohodu o narovnaní, odvolací súd uviedol: Z písomnej dohody o narovnaní z 22. februára 2007, ktorú uzatvoril za navrhovateľa VV-KOV s.r.o. J.. B. Y., jeho zvolený advokát a za dlžníka AGROKOV s.r.o. Zlín JUDr. Milan Holomek, advokát, že predmetom tejto dohody o narovnaní sú sporné a pochybné práva medzi zmluvnými stranami, ktoré sú predmetom súdneho sporu na Krajskom súde v Brne. Z tejto dohody o narovnaní vyplýva, že z celkovej vymáhanej sumy navrhovateľom v tomto konaní vo výške 69.000,00 Sk (60.686,00 Kčs), dlžník AGROKOV s.r.o. Zlín spochybňuje svoju povinnosť zaplatiť navrhovateľovi VV-KOV s.r.o. Sečovce túto sumu. Odvolací súd zistil z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky vydaného v tejto veci č. k. 32 Odo 1369/2004-180 z 3. augusta 2005, že žalobca VV-KOV s.r.o. Sečovce vymáhal od žalovaného AGROKOV s.r.o. Zlín 60.000,00 Kčs s príslušenstvom. Žalobca VV-KOV s.r.o. Sečovce bol úspešný na súde prvého stupňa - Krajskom súde v Brne, ktorý

uložil žalovanej strane zaplatiť žalobcovi 60.686,00 Kčs s príslušenstvom. Na základe odvolania žalovaného proti tomuto rozsudku rozhodol o odvolaní Vrchní súd v Olomouci rozsudkom z 29. marca 2004 tak, že zmenil rozsudok a žalobu o zaplatenie 60.686,00 Kčs zamietol. Na základe dovolania žalobcu VV-KOV s.r.o. Sečovce rozhodol Najvyšší súd Českej republiky tak, že zrušil rozsudok Vrchného súdu v Olomouci a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky vyplýva, že toto konanie bolo vedené od roku 1997 do 3. augusta 2005 kedy vo veci rozhodol (nie meritórne) Najvyšší súd Českej republiky. V tomto štádiu konania následne uzatvorili účastníci konania 13. marca 2007 dohodu o narovnaní, teda až po tom, čo súdy troch stupňov spochybnili právo žalobcu na zaplatenie predmetnej pohľadávky 60.686,00 Kčs. V dohode o narovnaní žalobca získal od žalovanej strany dohodnutú sumu 36.411,00 Kčs, čo predstavuje 60 % žalovanej istiny a ďalej získal 60 % nákladov, ktoré vznikli žalobcovi VV-KOV s.r.o. v uvedených súdnych konaniach.

Odvolací súd, tak ako to uviedol aj súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, nepovažoval takúto dohodu o narovnaní zo strany obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. za takú, pri ktorej by v mene obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. odporca konal v rozpore s ust. § 135 a § 135a Obchodného zákonníka, teda nie s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. Bez uzatvorenia tejto dohody o narovnaní obchodná spoločnosť VV-KOV s.r.o. nemusela byť vôbec v uvedených súdnych konaniach úspešná za vtedajšej nejasnej dôkaznej situácie o uplatnenej pohľadávke obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o., dokonca mohla byť zaviazaná na náhradu trov konania, ak by bola v konaní o celej pohľadávke neúspešná.

Odvolací súd tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že jeho uplatnená pohľadávka na náhradu škody voči odporcovi je dôvodná aj podľa § 768c ods. 14 Obchodného zákonníka, nepovažoval za dôvodné, pretože podľa tohto zákonného ustanovenia vzniká zodpovednosť spoločníkovi obchodnej spoločnosti vtedy, ak zneužije svoje postavenie v spoločnosti a bude viazať prispôsobenie spoločenskej zmluvy alebo stanov na neoprávnené výhody a v dôsledku toho zmarí prispôsobenie spoločenskej zmluvy alebo stanov obchodnej spoločnosti požiadavkám Obchodného zákonníka. V tom prípade takýto spoločník zodpovedá ostatným spoločníkom a veriteľom spoločnosti za škodu, ktorá im v dôsledku tohto konania vznikla. Odvolací súd nezistil, aby navrhovateľ preukazoval v priebehu tohto konania, že odporca ako spoločník obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. viazal prispôsobenie spoločenskej zmluvy obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. na neoprávnené výhody pre seba alebo osoby sebe blízke a že tým mal spôsobiť navrhovateľovi ako veriteľovi škodu. Neprispôsobenie spoločenskej zmluvy obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. Obchodnému zákonníku a porušenie povinnosti odporcu ako konateľa nie ako spoločníka uložiť do zbierky listín vedeného obchodným registrom účtovné závierky, samo osebe nemá za následok neuspokojenie pohľadávok veriteľov obchodnej spoločnosti a samotné zrušenie obchodnej spoločnosti nie je škodou pre veriteľov. Ak by aj došlo k zrušeniu obchodnej spoločnosti a obchodná spoločnosť by mala dostatok majetku na uspokojenie pohľadávok veriteľov, tieto by boli uspokojené po zrušení obchodnej spoločnosti v štádiu likvidácie obchodnej spoločnosti. Obchodná spoločnosť VV-KOV s.r.o. však po zrušení nemala majetok, ktorý by podliehal likvidácii, preto bola táto obchodná spoločnosť zrušená bez likvidácie.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol správne, ak nárok navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, pretože odporca ako konateľ obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. neporušil svoju povinnosť konateľa, ani spoločníka obchodnej spoločnosti podľa § 135 a § 135a Obchodného zákonníka tak, že by týmto svojím konaním alebo opomenutím spôsobil navrhovateľovi škodu tým, že nebola uspokojená jeho splatná vymáhateľná pohľadávka voči obchodnej spoločnosti VV-KOV s.r.o. Sečovce.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 27. marca 2015, č. k. 4Cob 152/2014-299 podal navrhovateľ dovolanie. Jeho prípustnosť odôvodnil ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. - odňatím možnosti konať pred súdom a porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy.

Navrhovateľ v dovolaní poukázal na to, že už v odvolaní namietal nesprávnosť vyhodnotenia vykonaných dôkazov, nepripustenie dôkazu výsluchom súdneho exekútora súdom prvého stupňa, jeho nesprávnu úvahu pri vyhlásení rozsudku a nejasné a nezrozumiteľné odôvodnenia prijatých záverov.

Namietal, že súd prvého stupňa síce dospel k záveru, že odporca ako konateľ i ako spoločník porušil svoje povinnosti dané mu ust. § 135 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, následne bez zdôvodnenia prijal záver, že zistené porušenie nebolo v kauzálnom nexuse s nemajetnosťou spoločnosti. Zároveň súd bez jasného a zrozumiteľného zdôvodnenia ustálil, že konateľ nekonal s neodbornou starostlivosťou, čo odporuje vykonaným dôkazom. Navrhovateľ namietal, že odporca protizákonne ako štatutárny zástupca spoločnosti reálne znížil hodnotu majetku spoločnosti VV - KOV s.r.o., už v roku 2001, ešte pred likvidáciou spoločnosti v roku 2008, keď tak urobil bez zaúčtovania pôžičky do úverovej evidencie spoločnosti a vystavenia dokladu o jej poskytnutí, teda v rozpore s finančnými právnymi predpismi. Poukázal aj na nesprávne vyhodnotenie dôkazu - prehlásenie z 13. novembra 2001, ako aj na to, že navrhovateľ nebol konateľom ani spoločníkom spoločnosti a nemohol preto nijako ovplyvniť rozhodnutie odporcu nakladať s finančnými zdrojmi spoločnosti a zobrať na vedomie rozhodnutia odporcu, preto nemôže byť súdom dávané mu za akúkoľvek vinu. Navrhovateľ mal za to, že bez dôkazu neobstojí záver súdu prvého stupňa, že odporca zrejme predpokladal, že osoba jemu blízka peniaze, ktoré neoprávnené zobral z majetku spoločnosti, vráti, napriek tomu, že o poskytnutí pôžičky nemal žiaden doklad a nezaviedol ju do účtovnej evidencie. Za nesprávny navrhovateľ považoval aj záver súdu prvého stupňa, že spoločnosť zanikla pre nemajetnosť, ktorý prezentoval už v odvolaní. Nebol vykonaný žiaden dôkaz, prečo spoločnosť a koho pričinením, stala sa nemajetnou a súd prvého stupňa odmietol v tejto veci vypočúť navrhovaného svedka, súdneho exekútora J. R. Y. Dúr prvého stupňa ničím nezdôvodnil nedôvodnosť nároku i podľa ust. § 768c ods. 14 Obchodného zákonníka. Súd sa nevysporiadali s dôkazom - stanoviskom Generálnej prokuratúry SR č.: IV/Gm-701/10-11 z 8. novembra 2010.

Navrhovateľ v dovolaní namietal, že odvolací súd bez prihliadnutie na jednotlivé body odvolania, rozsudok potvrdil a tým, že dovolanie nie je dôvodné, pretože súd prvého stupňa sa dostatočne vysporiadali s prijatým záverom a tento dostatočne zdôvodnil.

Záver odvolacieho súdu považoval navrhovateľ za zmätočný, nesprávny a nezrozumiteľný, bez poukazu na vykonané dôkazy, či už platné záväzné právne stanoviská. Navrhovateľ opäť podotkol, že v spoločnosti nemal žiadnu účasť ani práva. Odvolací súd nezdôvodnil a ani sa nevysporiadali s listinným dôkazom, ktorý navrhovateľ podpísal ešte v roku 2001 len ako doklad pre odporcu na jeho požiadanie, aby tento mohol preukázať odovzdanie peňazí osobe jemu blízkej a ani so skutočnosťou, prečo tento doklad bol vyhotovený až s trojmesačným oneskorením potom, ako pôžička mala byť vrátená, alebo aby bola splnená za odporcu ako dlh pre navrhovateľa. Takéto stanovisko súdov ich vyhlásením, že navrhovateľ potvrdil a vydal súhlas s realizovanou pôžičkou nevyplýva ani z prehlásenia vydaného 13. novembra 2001, ale ani s navrhovateľovými právomocami v spoločnosti VV - KOV s.r.o.

Navrhovateľ mal za to, že odvolací súd nezdôvodnil, čo odporcu oprávnilo pre osobu jemu blízku nakladať s financiami (ktoré boli majetkom spoločnosti VV - KOV s.r.o.); ako mohol odporca neznižovať majetok spoločnosti pred zánikom spoločnosti a ešte pred jej likvidáciou, keď vrátenie pôžičky vôbec nevymáhal; rovnako odvolací súd nezdôvodnil ani záver, že odporca nesplnil svoju povinnosť určenú mu Obchodným registrom a neviazal neprispôsobenie spoločenskej zmluvy na neoprávnené výhody svojej osoby alebo osoby seba blízkej, keď mal vedomosť o nevrátení pôžičky.

Navrhovateľ poukázal na ust. § 157 ods. 2 a § 251 ods. 4 O. s. p. a uviedol, že závery súdov sú nepresvedčivé a zmätočné, čo spôsobuje ich nepreskúmateľnosť. Ich zdôvodnenie nespĺňa náležitosti a garancie spravodlivého konania a rozhodovania, ako aj judikature ESRP, čl. 6 ods. 1 Dohovoru, či rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky. Záverom navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd rozsudky z 24. júna 2014 sp. zn. 14Cb 1/2011 a z 27. marca 2015 sp. zn. 4Cob 152/2014 zrušil a spor vrátil na nové konanie a rozhodnutie a aby zaviazal k rozhodnutiu o trovách súdneho konania.

K dovolaniu navrhovateľa sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril odporca. V dovolaní uviedol, že prípustnosť dovolania navrhovateľa nemožno vyvodiť z ust. § 238 ods. 1 až ods. 3 O. s. p. Odporca mal za to, že v konaní nedošlo k vade podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ako to v dovolaní tvrdil navrhovateľ, ktorý ani nijakým spôsobom nepreukázal, že by rozhodnutie odvolacieho súdu bolo takouto

vadou postihnuté a v dovolaní neuviedol jediný konkrétny dôvod pre takúto vadu.

Vzhľadom na uvedené odporca navrhol, aby dovolací súd dovolanie navrhovateľa odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, preto ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný (ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.).

K vyjadreniu odporcu k dovolaniu navrhovateľa sa vyjadril navrhovateľ, v ktorom v stručnosti uviedol, že na dôvodnosti podaného dovolania trvá, dovolanie žiada prijať a rozhodnúť o ňom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), či jeho dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Navrhovateľ dovoláním napadol rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.). Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

V prejednávanej veci dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O. s. p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O. s. p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O. s. p.). Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O. s. p. nevyplyva.

So zreteľom na ust. § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Navrhovateľ v dovolaní namietal, že súdy mu odňali možnosť konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O. s. p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo

formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.).

Navrhovateľ v dovolaní namieta, že závery prijaté súdmi sú nepresvedčivé a zmätočné. Zároveň poukázal na ust. § 157 ods. 2 a dodal, že súdy jasne a výstižne neuviedli, ktoré skutočnosti považovali za preukázané, z akých úvah a prečo nevykonali ďalšie dôkazy pre zabezpečenie hodnovernosti prijatých záverov.

K tvrdenému nedostatočnému odôvodneniu dovolací súd uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď najmä aktuálne rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť predmetnej právnej vety - dovolaním napadnuté rozhodnutie uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľa.

V prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2Cdo 130/2011, 3Cdo 248/2011, 5Cdo 244/2011, 6Cdo 185/2011 a 7Cdo 38/2012).

K námietke navrhovateľa, že súdy nevykonali ďalšie dôkazy pre zabezpečenie hodnovernosti prijatých záverov dovolací súd uvádza, že dokazovaním je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. (viď R 37/1993).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Z uvedeného vyplýva, že postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

V danej veci prvostupňový súd vo výrokovej časti svojho rozhodnutia uviedol, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 151 ods. 3 O. s. p.). Ani odvolací súd nerozhodol o trovách konania. O trovách prvostupňového a odvolacieho konania nebolo teda dosiaľ

rozhodnuté. Najvyšší súd v takom prípade zastáva názor, že ak dovolací súd rozhoduje o dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 a § 224 ods. 4 O. s. p., o trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.